

sionens Arbejde. Jeg vil gerne bekræfte, hvad der derom er sagt fra forskellige Sider, at naturligvis binder Rigsdagen sig til intet med Hensyn til, hvad Lønningskommissionen til sin Tid vil foreslaa, og hvad der derefter vil blive foreslaaet af den dasiddende Regering, ved at vedtage en Lønningsændring, som jeg maa være enig med det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (N. Neergaard) i i Øjeblikket at betegne som Dyrtidsforanstaltning. Derfor har jeg ogsaa benyttet det Udtryk ved Forelæggelsen af disse Lovforslag, at det var to Lovforslag, som hørte sammen, og som udfyldte hinanden. Dermed mente jeg netop dette, at i begge Lovforslag — hvad jo ogsaa viser sig gennem Bemærkningerne til dem — betegnes Dyrtiden som hovedvirkende Faktor. Imidlertid er der blevet sagt — det vil jeg gerne indskyde her —, at et Motiv til at stemme for Lovforslaget om Lønningstillæg vil for enkelte eller mange — jeg tør ikke sige det bestemt — være dette, at man overhovedet maatte bort fra de nugældende Lønninger for at knytte kvalificerede, dygtige Mænd til Administrationen. Dette Motiv maatte jo i Virkeligheden langt stærkere gøre sig gældende med Hensyn til en Lønningsreform, men jeg vil ikke unnlade at bemærke, at jeg tror ikke, især ikke, naar man taler om de højere Stillinger, hvortil man kræver særlig kyndige, særlig indsigtfulde og dygtige Folk, at et Lønningstillæg som dette spiller saa stor en Rolle, som maaske mange vil mene. Naar vi har som højeste Lønning for en Generaldirektør, en Departementschef o. s. v. 8 000 Kr., skal man ikke her i Rigsdagen i Øjeblikket danne sig den Forestilling, at man, fordi man forhøjer en saadan Lønning til 10 000 Kr., drager til Statstjenesten saadanne dygtige Mænd, som ellers vilde gaa ind i privat Virksomhed. I Forhold til, hvad saadanne Mænd, som i Øjeblikket er Administrationens Spidser, kan faa for deres Virksomhed i privat Erhverv, er den Løn, som Staten yder dem, enten det nu er 8 000 eller 10 000 Kr., forholdsvis ganske ringe. Det kan ingen for Alvor være ukendt med, som har set noget ind i de Forhold, der i Øjeblikket er de herskende. Naar Mænd som disse nu arbejder med megen Energi, med stor Flidanspænden, med meget Forbrug af den Tid, som er til deres Raadighed, i Statens Tjeneste, er her ogsaa et Pligtmoment til Stede, en meget anerkendelsesværdig Tilbøjelighed til at tjene Stat og Samfund. For Lønnens Skyld vil de ikke arbejde, fordi man

sætter den op fra 8 000 til 10 000 Kr. Det vil intet betyde og kan intet betyde. Enhver, der har haft Lejlighed til at beskæftige sig hermed, hvad en Minister let har, ved, at de i privat Erhverv meget nemt vilde kunne erhverve sig det dobbelte af, hvad man kan byde dem fra Statens Side, og at dette endda er for lavt ansat.

Dette berører, hvad et æret Medlem, det ærede Medlem fra Nykøbing (Valdemar Olsen), sagde, at der var en Urimelighed i — og ogsaa det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds var inde paa det samme — at yde de højtlønnede saa betydelige Beløb, som der her kan være Tale om. Det ærede Medlem fra Nykøbing sagde, at man kunde dog ikke mene, at en Mand med 6 000 eller 8 000 Kr. paa samme Maade trængte til Lønningstillæg og Dyrtidshjælp som den lavtlønnede. Ja, det kan man naturligvis sige, man kan nok sige, at den, der har f. Eks. 1 000 Kr. og faar 2 000 Kr., kommer ikke derved op paa en meget høj Aarsindtægt, et meget højt socialt Niveau. Det er sandt. Og den, der kun har de 2 000 Kr., har stor Vanskelighed ved i de nuværende Tider at have sit Udkomme. Men derfor kan man ikke ræsonnere saaledes, at den, der har de 8 000 Kr., ikke skal have de 10 000 Kr. — ellers havde jo heller ikke Regeringen fremsat dette Lovforslag —, thi der er nu en Gang Forskel paa Folk i den Forstand, at nogle maa beregne deres Liv efter en lavere Indtægt end andre, og desuden har, hvad der er det afgørende, Staten nu en Gang erklæret, at disse Personer skulde nøjes med den og den Indtægt, som er forholdsvis lav i vort Samfund, og at andre skulde have en større. Hvis det hele blev slaaet over en Bank, saaledes som det nok er Tilfældet i et stort østligt Rige, hvis alle skulde lønnes ens, enten vedkommende nu er Drager — for at nævne en Stand, som et æret Medlem særlig har beskæftiget sig med her i Salen — eller Generaldirektør for Statsbanerne, ja, saa kan vi jo overhovedet ikke gøre de Ræsonnementer gældende, som vi ellers anvender, saa kan Staten ikke anlægge sit Budget og sine Lønninger paa den Maade, den nu en Gang har gjort det, saa gaar man ud fra, at ethvert Arbejde er lige godt og alle berettigede til af Staten at oppebære den samme Løn. Men naar man nu en Gang ikke er inde paa dette System — og der er jo ingen, der foreslaar, man skulde ind paa det —, saa maa man tage Hensyn til, at nogle Personer, saaledes som ogsaa det ærede